

VOORBIJ DE SCHILDWACHTEN VAN DE DUISTERNIS

“Laat niet het licht van de wereld, dat jou gegeven is, voor die wereld verborgen blijven. Ze heeft het licht nodig, want het is inderdaad donker...” (T31.VII.15:1-2).

De reis naar ons ware Christus Zelf is een reis naar het licht. We *zijn* licht. God is Licht, en het Licht van God en van Christus zijn volkomen vereend. De Cursus gebruikt een helder stralende ster als symbool hiervoor. In de Kerst- en wintertijd kan deze ster als inspiratie dienen, waarbij Kerstmis symbolisch gezien het lichtende eindpunt is van onze reis. Ook al ben je in werkelijkheid al in dat heldere licht, vaak ervaar je dat niet zo. Dan voel je je grauw en donker, in een al even grauwe en donkere wereld. Om het licht van Christus te bereiken, is het onvermijdelijk dat je eerst door het duister heengaat – het duister *in jezelf*, dat al het licht lijkt te hebben opgeslorpt.

Naar binnen kijken

Het ego doet er echter alles aan om te voorkomen dat je je toewendt naar de duisternis in jezelf. Door afleidingen en projecties op anderen, probeert het je aandacht naar buiten te richten in plaats van naar binnen. Want wanneer je je aandacht naar binnen richt, ga je in feite naar je eigen ego kijken. Dat ziet er niet erg fraai uit, en het ego probeert natuurlijk te voorkomen dat zijn ware, duistere aard duidelijk wordt. De vergevingsweg van de Cursus gaan, betekent dat je juist wél naar je eigen ego kijkt. Je moet je eigen duisternis onder ogen zien, want pas dan kun je ervoor kiezen deze te laten wegschijnen door de Heilige Geest. Het is hierbij essentieel dat dit ‘kijken naar je ego’ samen met je innerlijke leraar gebeurt: met Jezus of de Heilige Geest. Want anders betekent het dat je de reis door het duister samen met je ego probeert te maken. Dat voert je alleen dieper de duisternis in en brengt je beslist niet bij het licht. Het ego *is* immers niets dan duisternis: het is de ontkenning van het licht, net zoals het de ontkenning van liefde is. Het ego kan je dus alleen naar een nog diepere duisternis leiden.

Met je ego de duisternis in

Laten we eens wat beter kijken naar wat een ‘reis’ door het duister onder leiding van je ego betekent. Helaas zijn er maar al te veel mensen die een dergelijke wanhopige tocht ondernemen. Met je ego als ‘gids’ dwaal je dan door zijn eigen diepere lagen. Je bevindt je in een steeds donker wordende doolhof van pijn, woede, bestraffing, angst en schuld. Deze uiterst heftige emoties worden vervolgens enigszins ‘in toom gehouden’ door een onophoudelijke stroom van zorgelijke en controlerende gedachten. Dat is de ‘oplossing’ die het ego aanreikt. Maar al dat malen en piekeren wordt een probleem op zichzelf, en samen met alle emoties leidt dit tot weer nieuwe problemen, zoals slapeloosheid, lichamelijke kwalen en relatieproblemen. Dat heeft weer nieuwe angst, schuld en gepieker tot gevolg, en zo lijkt er geen einde te komen te komen aan de krochten van de egodoolhof. Wanneer de wanhoop helemaal toeslaat, en ook de slaappillen en antidepressiva niet meer werken, komt het ego met een nieuwe oplossing: je kunt er altijd nog een eind aan maken. Fantasieën over zelfmoord komen dan vrijwel onvermijdelijk op, of zelfs daadwerkelijke plannen en (al dan niet geslaagde) pogingen.

Deze egoreis door de duisternis voert niet naar licht, alleen maar naar valse schijn. Het ego heeft dan ook zijn eigen parodie op Kerstmis. Zolang er niets in jezelf genezen is, kun je het licht niet voluit ervaren. Vanuit het ego wordt het licht zelfs als bedreigend gezien. En dus wordt een ‘lichtfeest’ als Kerstmis onder leiding van het ego een schijnvertoning, met veel

nadruk op uiterlijke vormen in plaats van innerlijke verbinding en ware vreugde. Met troosteloze ‘sociale verplichtingen’ in plaats van authentiek samenzijn met dierbaren – een innerlijk dan wel uiterlijk samenzijn. En met heel veel eten en drinken om het lichaam te vullen, want het gapende gat waar de liefde niet gevoeld wordt zit er nog steeds (en al het eten kan dat gat niet vullen). En na de feestdagen, als het januari is geworden en de donkere winter voortduurt, dan komt de kater en slaat de malaise nog harder toe...

Dit is inderdaad om depressief van te worden, want het is niet bepaald een bemoedigend perspectief dat het ego biedt. In bovenstaande heb je misschien de beschrijving van een depressie herkend. Het ego *is* depressie, stelt de Cursus: “Depressiviteit betekent dat jij God hebt afgezworen” (T10.V.1:3). En dus zal ieder vanuit het ego deze verschijnselen in enige vorm herkennen, al hoeft dat niet in de mate te zijn van een ‘klinische depressie’.

Het duister bewaken

De twee oplossingen die het ego aanreikt – afleiding zoeken door middel van projecties of in je eigen duisternis verdwalen – werken allebei niet. In beide gevallen blijf je je schuldig en ellendig voelen, en vindt er geen werkelijke genezing plaats. De oplossing kan alleen van buiten je ego komen, en dat betekent dat je je laat helpen door de innerlijke leraar die altijd bij je is: Jezus of de Heilige Geest. Zij vertegenwoordigen het licht van Christus in je denkgeest, en alleen licht kan de duisternis wegschijnen. Alleen dat is genezing. Je kunt heel eenvoudig weten of je de reis met je ego probeert te maken of met je innerlijke leraar, want als er oordelen zijn over jezelf of over anderen, heb je beslist voor je ego gekozen. Het ego oordeelt altijd, de Heilige Geest nooit.

Toch kun je flinke weerstand voelen om daadwerkelijk deze weg met je innerlijke leraar te gaan. Ons geloof in het duister is groot, omdat het ego ons valse zelf is waarmee we ons sterk identificeren. Dus klampen we ons vast aan dit duister en bewaken het als onze grootste schat. We menen het te moeten ‘afschermen’ tegen die indringer: de Heilige Geest. En Hij zal nooit ongenood je duisternis binnengaan om daar Zijn licht te brengen. Hij wacht tot jij bereid bent om Hem toe te laten en los te laten:

“Het licht kan niet in het duister binnendringen wanneer een denkgeest in het duister gelooft en dat niet los wil laten” (T14.VII.5:1).

Bovendien jaagt de duisternis angst aan, juist omdat wij er iets in verborgen proberen te houden. Het feit op zich dat iets moet worden verborgen, toegedekt en onbewust gemaakt, geeft de denkgeest het signaal: hier zit iets heel gevaarlijks. Iets dat onbekend is lijkt bedreigend, en dus volg je maar al te snel het advies van het ego om ervan weg te vluchten, in plaats van ernaar te kijken. Daarom spreekt de Cursus over de ‘schildwachten der duisternis’, die de kern van het ego (zonde, schuld en angst) zorgvuldig bewaken en ‘veilig’ stellen:

“Wat van de liefde weggehouden wordt, kan niet delen in haar genezende kracht, want het werd afgezonderd en in het duister bewaard. De schildwachten der duisternis bewaken het angstvallig en jij, die deze bewakers van illusies uit het niets hebt gemaakt, bent nu bang voor hen” (T14.VI.2:4-5).

De schildwachten voorbij

Wil je samen met je innerlijke leraar *voorbij* de schildwachten gaan, door te kijken naar wat erachter ligt? Dat doe je door je, steeds opnieuw, samen met Jezus of de Heilige Geest bewust te worden van wat er in je speelt: je onvrede en emoties, je overtuigingen en valse zelfbeelden. Zo *kijk* je naar je ego, en wat gezien en blootgelegd wordt kun je vervolgens aan de Heilige Geest geven *als* je ervoor kiest dit stukje duister los te laten. Alles wat je aan Hem

geeft wordt gecorrigeerd en in getransformeerde vorm, als waarheid, aan je teruggegeven. Omdat je kijkt samen met je innerlijke leraar, raak je er niet mee geïdentificeerd. En dus zal dit proces nooit tot depressie of een verdrinken in hevige emoties leiden, zoals gebeurt wanneer je samen met je ego in het duister terechtkomt. Je voelt hier eerder innerlijke rust bij, en een liefdevol gedragen worden. Je hebt nu immers altijd het helende licht en de liefde van Jezus of de Heilige Geest bij je, en hierdoor blijf je losstaan van wat je ziet. Je blijft verankerd in de waarheid, en *kijkt* alleen, terwijl je beseft dat wat je ziet niet je ware Zelf is. En dan kies je ervoor het aan de licht te geven, zodat het verdwijnt.

Het licht van Kerstmis

Zo wordt stukje bij beetje het duister van je ego opgelost, en maakt het plaats voor steeds meer licht in je zelf. Totdat uiteindelijk al het duister is verdwenen: er straalt alleen nog maar licht in je denkkeest. Kerstmis is een mooi en hoopvol symbool voor onze eindbestemming van licht. Wanneer je onder leiding van je innerlijke leraar de tocht door het duister onderneemt, is dit waar je zeker uitkomt: bij het licht van de Christus in jezelf. In Christus vind je iedereen terug, want de afscheiding is nu opgeheven. Je ervaart dan ook een diepe, inherente verbondenheid en eenheid met elkaar. Alle relaties zijn nu heilige relaties geworden. En omdat Christus één is met zijn Bron, met God, is er een voortdurende toestroom van liefde. Er is één en al vervuld zijn van Gods Liefde, en een diepe innerlijke vrede.

Wanneer je Christus in jezelf gevonden hebt, wordt het Kerstfeest heel *eenvoudig* waar het gaat om uiterlijkheden en vorm. Alles is al *in* je, en al het uiterlijke kan niet méér zijn dan een weerspiegeling van het licht en de liefde die in ons allen zijn, in Christus, altijd en voor eeuwig.

“Jij was verloren in de duisternis van de wereld tot je om licht vroeg. En toen zond God Zijn Zoon om jou dat te geven” (P3.III.8:12,13).